

RECENSION

Antoine-Olivier Pilon i *Mommy*. Distr: Nonstop Entertainment AB

Mommy

Originaltitel Mommy

Svensk Titel Mommy

Regi Xavier Dolan

Producent Xavier Dolan, Nancy Grant

Manus Xavier Dolan

Foto André Turpin

Roller Anne Dorval, Antoine-Olivier Pilon, Suzanne Clément, Patrick Huard, Alexandre Goyette, Michèle Lituac, Viviane Pascal m fl
Kanada 2014

Längd i tid 1 tim 53 min

Censur från 15 år

Distributör Nonstop Entertainment AB

Kanadensiske Xavier Dolan är ett näst intill sönderkramat filmgeni som med sina blott tjugo singlar, och långfilmsdebuten *Jag dödade min mamma*, tog både Cannesfestivalen och filmkritikerkåren med storm 2009. Full av självförtroende, energi och med en människosikt som en byåldste har han sen dess skrivit, producerat och regisserat ytterligare fyra filmer där framför allt den innerliga *Laurence Anyways* befäste hans unika filmblick för trovärdig personskildring förenad med sensibel bildpoesi.

I *Mommy* är det åter igen, om än inte lika självbiografiskt som i den första filmen, en sårig mor- och sonrelation i fokus. Framför allt en ensamstående mammas kamp för att leva upp till rollen som villkorslöst älskande förälder till en femtonårig son som på grund av en neurologisk funktionsnedsättning är en tickande bomb. I filmens fiktiva framtida Kanada riskerar en pojke som han att placeras på en sluten anstalt, inte olikt ett fångelse, som en sista åtgärd i fall mamman inte klarar av sin avkomma.

Anne Dorval som Dianne — eller D.I.E. som hon kärnfullt signerar pappret med på ungdomsvårdshemmet när hon tvingas hämta hem odågan Steve sedan han tuffat eld på kafeterian — är enastående. Fortfarande sörjande änka, men klädd som en fjortis och intensivt babblande på Québécois slås hon sig inför deras nya ge-

mensamma tillvaro i den slumrande villaförstaden.

Mommy är en emotionell berg- och dalbana. Under den mer igenkännbara konflikten med mammatjänst om städning och skolan, puttrar hotet om våld som mellan varven också får sitt utlopp. Däremellan scener av ömhet och innerlighet mellan mor och den hårt provande Steve. De är ändå ett team mot en oförstående och småttig värld. Dolan förstärker det klaustrofobiska med ett snävt filmformat vars ramar huvudpersonen rent bokstavligen spränger sig ur. Den unga Antoine-Olivier Pilon gör honom fysiskt utlevande och skör på samma gång.

Kameran förhåller sig intimt nära men tar ofta rygg på skådespelarna, smyger bakom. Vilket gör dem lite oåtkomliga och förstärker det illavarslande. Historien rör sig oberäkneligt framåt med löd och nerv, mellan någon slags harmoni, och stora eller mindre katastrofer.

Bilderna, scenerna både flyter rytmiskt och överraskar genom oförutsedda rums- och tidshopp. Mellan de känslomässiga explosionerna ges andpauser för reflektion och tystnad. Musiken, ofta kända hits fylls med ny innebörd, ger skjuts och liksom tar sats inför en ny sinnesstämning. *Mommy* har en dansscen lite motsvarande tjejnans dans till Rihanna i *Girlhood*. Här uppstår också en koncentrerad magi, då mamma, son och den hemlighetsfulla grannfrun Kyla, känsligt spelad av Suzanne Clément dansar i köket till Celine Dion. En vemodig insikt om hur livet kunde bli och hur det verkligen blir genomsyrar varje ruta. On ne change pas.

Det finns något rörande med den nu tjugofemåriga Dolans mögnad, empatiska förmåga, målmedvetenhet och oförskräckta filmberättande där han givetvis också står för scenografi och kostym. Han befinner sig i en egen dimension som realistisk melodramatiker med huvudet bland molnen, fötterna på jorden och hjärtat på rätta stället.

Som en efterföljare till Pedro Almodóvar. Inte minst när det gäller att berätta allt om sin mamma, ge mammor i allmänhet upprättelse, och skapa saftiga kvinnoroller i synnerhet. Med Lana Del Rey klingande i öronen lämnar jag salongen med en längtan att fortsätta följa den här geniala regissörens filmskapande.

Louise Lagerström